

APRILYNNE PIKE

Sluzii

APRILYNNE PIKE

Sluzii

Traducere din limba engleză
Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

Lui Gwendolyn, care mi-a fost alături tot timpul
când am revizuit manuscrisul. Absolut tot timpul.

www.aprinsupile.ro

Strada 12, Nr. 4, Sector 4, București, România

011-021-319-13-30 / 077-427-16-12 / 072-548-07-72

april@april.ro

011-021-319-13-30

011-021-319-13-30

077-427-16-12

072-548-07-72

Titlul original: *The Fault in Our Stars*

Traducere de: *Andreea Bărbulescu*

Copyright © 2011 Aprinsu Pile

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FICȘIUNĂ, APRILSUN

Titlu / Aprinsu Pile, seria Lunga Noapte

4 Năluca Alinașevici - Poartănoaptea, 2011

ISBN 978-9963-13-15-8

I. Prinsu, Laura (trad.)

II. Alexandru, Mihaela (trad.)

ISBN 978-9963-13-15-8

Capitolul 1

Coridoarele liceului Del Norte zumzăiau de agitația primei zile de școală. În timp ce își făcea loc printr-o mulțime de elevi de clasa a zecea, Laurel zări umerii lați ai lui David. Îl cuprinse de mijloc cu brațele și își îngropă fața în tricoul lui moale.

– Bună! spuse David, răsucindu-se și îmbrățișând-o la rândul lui. Laurel tocmai închisese ochii, pregătită să savureze momentul, când Chelsea îi prinse pe amândoi într-o strânsoare exuberantă.

– Vă vine să credeți? În sfârșit suntem în clasa a douăsprezecea!

Laurel râse, iar Chelsea le dădu drumul. Întrebarea nu era tocmai retorică; fuseseră momente când Laurel se îndoise că vor supraviețui celui de al treilea an de liceu.

David se întoarse la dulapul lui și Chelsea își scoase din rucsac lista cu lecturi de vacanță pe care le-o dădu doamna Cain. Laurel își înăbuși un zâmbet. Chelsea se agitase toată vara cu cărțile de pe lista opțională. Poate încă de mai de mult.

– Încep să cred că toată lumea a citit *Mândrie și prejudecată*, spuse ea, arătându-i hârtia lui Laurel. Știam eu că ar fi trebuit să aleg *Persuasiune*.

– Eu n-am citit *Mândrie și prejudecată*, o contrazise Laurel.

– Da, bine, tu ai fost ocupată să studiezi *Modurile de folosire a ferigilor* sau ceva asemănător. Chelsea se aplecă spre ea. Sau poate *Cele șapte obiceiuri ale Amestecătoarelor eficiente*, șopti ea, pufnind în râs.

– Cum să convingi frunzișul și să influențezi plopii, sugeră David, ridicând din sprâncene. Apoi, brusc, se îndreptă

de spate, zâmbetul i se lărgi și vocea se înălță cu o octavă. Bună, Ryan! spuse el, întinzând pumnul.

Ryan îi răspunse ciocnindu-și ușor pumnul de al lui și se întoarse să o mângâie pe Chelsea pe brațele goale.

–Ce face cea mai sexy elevă de clasa a douăsprezecea din liceu? întrebă el. Chelsea chicoti și se ridică pe vârfuri să-l sărute.

Oftând mulțumită, Laurel îl apucă pe David de mână și se rezemă de el. Se întorsese abia de o săptămână de la Academia din Avalon și îi fusese dor de prietenii ei chiar mai mult decât anul trecut, deși profesorul Yeardeley o ținuse suficient de ocupată ca să nu aibă prea mult timp să se gândească la ei. Reușise să învețe cum se preparau anumite poțiuni și mai avea puțin până să descopere formula altor câtorva. Îi venea deja mai ușor să amestece diverse ingrediente. Începuse să simtă anumite ierburi și esențe, felul cum aveau să funcționeze împreună. Cu siguranță nu îndeajuns ca să se descurce singură precum prietena ei Katia, care ajunsese să inventeze poțiuni noi, dar Laurel se mândrea cu progresele făcute.

Și totuși răsuflase ușurată când se întorsese în Crescent City, unde totul era *normal* și unde nu se mai simțea așa de singură. Îi zâmbi lui David, care își închise ușa de la dulap și o trase lângă el. I se părea îngrozitor de nedrept că nu aveau decât o singură materie comună anul acesta și, în ciuda faptului că petrecuse toată săptămâna anterioară cu el, Laurel se trezi că se agață de aceste ultime minute dinainte să se sune de intrare.

Fu cât pe ce să ignore furnicăturile ciudate care parcă o îndemneau să privească în spate.

Oare o urmărea cineva?

Mai mult curioasă decât speriată, se prefăcu a-și da pe spate părul lung și blond. Dar, când își zări privitorul, i se puse un nod în gât. Ochii ei întâlneau o pereche de ochi verde-deschis.

N-ar fi trebuit de fapt să fie verde-deschis, ci un verde intens, ca smaraldul, care se potrivea odinioară cu părul –

devenit acum de un negru uniform, tuns scurt și fixat cu gel într-o frizură doar aparent relaxată. În loc de tunică și pantaloni țesuți manual, purta acum blugi și un tricou negru care, oricât de bine i-ar fi stat, erau cu siguranță sufocante.

Și era încălțat cu pantofi. Laurel nu îl văzuse aproape niciodată pe Tamani în pantofi.

Dar ochii i-i știa prea bine, indiferent că erau deschși sau închiși la culoare. Îi apăreau des în vise și îi deveniseră la fel de familiari ca propriii ei ochi sau ca ochii părinților. Sau ai lui David.

În clipa în care privirile li se întâlneau, lunile trecute de când îl văzuse ultima dată pe Tamani se transformară brusc dintr-o eternitate într-o secundă. Iarna trecută, într-un moment de mânie, ea îi spusese să plece, și el plecase. Laurel nu știuse unde, sau pentru cât timp, sau dacă avea să-l mai revadă vreodată. După aproape un an, se obișnuise până la urmă cu durerea pe care o simțea în piept de fiecare dată când se gândea la el. Și deodată el apărea aici, atât de aproape că-l putea atinge.

Laurel ridică privirea spre David, dar acesta nu se uita la ea. Și el îl observase pe Tamani.

–Uau! spuse Chelsea în spatele ei, întrerupându-i reveria. Cine-i tipul ăla atât de mișto? Prietenul ei, Ryan, pufni. Ba e foarte mișto. Nu sunt oarbă, adăugă Chelsea foarte calmă.

Laurel rămăsese fără grai. Privirea lui Tamani se mută de la ea la David și înapoi la ea. În mintea ei se iscă un iureș de gânduri. „De ce e aici? De ce e îmbrăcat așa? De ce nu mi-a spus că vine?” Abia dacă simți cum David îi desprinde mâinile de tricoul lui și își strecoară degetele calde printre degetele ei, care deveniseră brusc reci ca gheața.

–Pariez că e vreunul dintre tipii veniți în schimbul ăla de experiență cu licee străine, spuse Ryan. Robison îi plimbă peste tot.

–Poate, spuse Chelsea neîncrezătoare.

Domnul Robison le spuse ceva celor trei elevi care îl urmau pe coridor și Tamani își întoarse capul. Laurel lăsă privirea în pământ, parcă eliberată dintr-o vrajă.

David o strânse de mână, și ea se uită la el.

– E cine cred eu că e?

Ea dădu din cap afirmativ, rămasă fără cuvinte. Deși David și Tamani se întâlneau doar de două ori până atunci, ambele dați fuseseră... *memorable*. David se uită înapoi spre Tamani și Laurel se uită și ea.

Celălalt băiat din grup părea stânjenit, iar fata îi explica ceva într-o limbă care clar nu era engleza. Domnul Robison dădu din cap în semn de aprobare.

Ryan își încrucișă brațele la piept și se hlizi.

– Vedeti? Ce v-am spus eu? Sunt străini.

Tamani își muta rucsacul negru de pe un umăr pe altul, cu o față plictisită. Semăna aproape perfect cu un *om*. Pentru Laurel lucrul acesta era aproape la fel de bulversant ca faptul că îl vedea acolo. Apoi el se uită iar la ea, mai discret, cu privirea ascunsă sub genele negre.

Laurel se strădui să respire egal. Nu știa ce să creadă. Avalonul nu l-ar fi trimis acolo fără motiv și Laurel nu și-l putea imagina pe Tamani abandonându-și postul.

– Ești bine? o întrebă Chelsea, venind în spatele ei. Arăți cam speriată.

Laurel aruncă fără să vrea o privire în direcția lui Tamani, lucru pe care Chelsea îl remarcă imediat.

– E *Tamani*, spuse ea, încercând să nu pară chiar atât de ușurată – sau de îngrozită – pe cât era de fapt.

Probabil reuși, pentru că Chelsea holbă ochii, fără să-i vină să creadă.

– Tipul ăla mișto? șopti ea.

Laurel încuviință.

– Serios? chițăi Chelsea, dar Laurel îi reteză vorba cu un gest repezit. Privi apoi pe furiș la Tamani să vadă dacă fusese observată. Urma unui zâmbet în colțul gurii lui îi dădu de înțeles că da.

Elevii din schimbul de experiență îl urmară pe domnul Robison pe coridor, îndepărtându-se. Chiar înainte să dispară după colț, Tamani întoarse capul și îi făcu lui Laurel cu ochiul. Pentru a o sută mia oară în viața ei, Laurel fu recunoscătoare că nu poate roși.

Se întoarse spre David, care o privea țintă, cu o expresie suprem întrebătoare.

Laurel oftă și ridică mâinile într-un gest defensiv.

– N-am nici o legătură.

– De fapt, e un lucru bun, nu? spuse David după ce reușiseră să se desprindă de Chelsea și de Ryan și se opriseră în fața clasei unde Laurel avea prima oră de curs. Nu se mai întâmplase de mult timp ca soneria care anunța ultimul minut de pauză să o neliniștească atât. Tu credeai că n-o să-l mai vezi niciodată, și, când colo, el vine aici, adăugă David.

– *Îmi pare bine să-l văd*, spuse Laurel încet, aplecându-se să-l ia pe David de mijloc, dar mi-e teamă de ce ar putea să însemne asta. Pentru noi. Nu *noi*, se corectă ea, luptându-se cu stânjeneala neobișnuită care părea să se strecoare între ei. Dar trebuie să însemne că suntem în pericol, nu?

David încuviință.

– Prefer să nu mă gândesc la asta. O să ne spună el până la urmă, nu?

Laurel îl privi ridicând o sprânceană și, după un moment, amândoi izbucniră în râs.

– Bănuiesc că nu putem conta pe asta, nu? David îi luă mâna dreaptă într-a lui, o duse la buze și examină brățara din argint și cristale pe care i-o dăruise cu aproape doi ani în urmă, când începuseră să iasă împreună. Mă bucur că încă o mai porți.

– În fiecare zi, spuse Laurel. Nemulțumită că nu mai aveau timp să vorbească, îl trase pe David spre ea pentru un ultim sărut, apoi se grăbi să intre la ora de educație civică și să se așeze în ultima bancă de lângă peretele cu ferestre. Erau ferestre mici, dar avea nevoie de cât mai multă lumină naturală.

Mintea îi zbură aiurea în timp ce doamna Harms înmâna programa și le vorbea despre cerințele cursului. Nu-i fu greu s-o ignore, mai ales după reapariția bruscă a lui Tamani. De ce venise acolo? Dacă ea se afla într-adevăr în vreun fel de pericol, care era acela? Nu mai văzuse nici un trol de când îl lăsase pe Barnes mort la far. Oare situația avea vreo legătură cu Klea, misterioasa vânătoareasă de troli care îl omorâse? Dar nici pe ea nu o mai văzuse nimeni în ultima vreme. Din câte își dădea seama Laurel, Klea plecase să vâneze în alte părți. Poate era atunci vorba de ceva total diferit?

Indiferent ce ar fi fost, David avusese dreptate – Laurel se bucura să-l vadă pe Tamani. Chiar foarte tare. Se simțea oarecum consolată de prezența lui aici. Iar el îi făcuse cu ochiul! De parcă ultimele opt luni nici nu existaseră. De parcă nu plecase niciodată. De parcă ea nu venise niciodată să-și ia rămas-bun. Gândurile îi zburară la scurtele momente petrecute în brațele lui, la atingerea delicată a buzelor lui în acele puține ocazii când ea își pierduse autocontrolul. Amintirile erau atât de vii încât Laurel se trezi că își atinge ușor buzele cu degetul.

Ușa clasei se deschise brusc, aducând-o la realitate. Domnul Robison intră urmat de Tamani.

– Îmi pare rău să vă întrerup, spuse el. Dragi domni și domnișoare! (Laurel ura felul în care adulții combinau două cuvinte foarte decente într-o expresie atât de condescendentă.) Poate ați auzit că anul acesta avem câțiva elevi din Japonia veniți într-un schimb de experiență. Tam – Laurel se albi la față când consilierul îl numi pe Tamani cu diminutivul folosit de ea – nu face parte din acest program, dar tocmai s-a mutat aici din Scoția. Sper că îl veți trata cu amabilitatea pe care ați dovedit-o mereu față de oaspeții noștri din străinătate. Tam! Ce-ar fi să ne spui câte ceva despre tine?

Domnul Robison își puse mâna pe umărul lui Tamani. Acesta îl privi o fracțiune de secundă, și Laurel își imagina cum ar fi preferat Tamani să-i răspundă. Dar iritarea îi zăbovi pe chip mai puțin de o clipă, și Laurel se îndoi

că o mai observase și altcineva. Tamani zâmbi ștrengărește și ridică din umeri.

– Mă numesc Tam Collins.

Jumătate dintre fetele din clasă oftară încet auzindu-i cuvintele rostite cu accent târăgănat.

– Sunt din Scoția, de pe lângă Perth – nu cel din Australia –, și... Tamani se opri, de parcă încerca să mai găsească ceva de spus despre el însuși care să fie interesant și pentru ceilalți.

Lui Laurel îi veni imediat în cap câteva lucruri.

– Locuiesc cu unchiul meu, de când eram mic. Tamani se întoarse și-i zâmbi profesoarei. Și nu știu nimic despre educația civică, spuse el cu o voce amuzată. Nu despre a voastră, în orice caz.

Clasa fusese cucerită. Băieții dădeau vag din cap, fetele ciripeau și până și doamna Harms zâmbea. Și nici măcar nu îi ademenise. Laurel simți că se înăbușă numai gândindu-se ce necazuri ar fi putut provoca ademenirea.

– Alege-ți atunci un loc, spuse doamna Harms, dându-i lui Tamani un manual. Abia am început.

Erau trei locuri neocupate în clasă și aproape toată lumea din preajma lor se lansă într-o campanie tăcută de cucerire a lui Tamani. Nadia, una dintre cele mai drăguțe fete din clasă, fu cea mai îndrăzneată. Își încrucișă și descrucișă picioarele, își dădu părul șaten ondulat peste umăr și se aplecă înainte, bătând ușor cu mâna spătarul scaunului din fața ei. Tamani zâmbi aproape spăsit, trecu de ea și se așeză pe locul aflat înaintea unei fete care abia ridicase privirea din manual din momentul în care el intrase în clasă.

Locul de lângă Laurel.

În timp ce doamna Harms îi tot dădea cu teme zilnice, Laurel se lăsă pe spate și își aținti privirea asupra lui Tamani. Nu se obosi nici măcar să se ascundă. Aproape jumătate dintre fetele din clasă făceau același lucru. O exaspera să stea la doi pași de el în timp ce în minte îi bâzâia un milion de întrebări. Unele dintre ele raționale. Cele mai multe, însă, nu.

În momentul în care se sună de ieșire, Laurel simți că deja i se învârtie capul. Asta era șansa ei. Ar fi vrut să facă prea multe dintr-odată: să țipe la el, să-l palmuiască, să-l sărute, să-l apuce de umeri și să-l zgâlțâie. Dar, mai mult decât orice, ar fi vrut să-l ia în brațe – să se ghemuiască la pieptul lui și să-i spună cât îi dusesese dorul. Se putea purta astfel cu un prieten, nu?

Și totuși, nu de asta se supăraseră și îl îndepărtaseră de la bun început? Pentru Tamani nu fusese niciodată vorba doar de o îmbrățișare prietenească. El întotdeauna voise mai mult. Și, oricât de flatante erau pentru Laurel insistența și pasiunea lui, faptul că îl trata pe David ca pe un dușman care trebuie strivit nu era tocmai înduioșător. Despărțirea de Tamani îi frânsese inima, și Laurel nu știa dacă ar mai fi rezistat încă o dată la așa ceva.

Se ridică încet și se uită la el, cu buzele uscate. Tamani își puse rucsacul pe umăr, apoi se întoarse și o privi în ochi. Laurel tocmai deschidea gura să spună ceva când el zâmbi și îi întinse mâna.

– Bună! spuse, aproape prea vesel. Se pare că vom fi colegi de bancă. Voiam să mă prezint – eu sunt Tam.

Își strânseră mâinile și le scuturară, dar de fapt numai Tamani luase inițiativă. Brațul lui Laurel atârna moale. Rămase tăcută timp de câteva secunde, până când privirea plină de înțeles a lui Tamani deveni aproape mânioasă.

– Ah! spuse ea cu întârziere. Eu sunt Laurel. Laurel Sewell. Încântată. *Încântată?* De când spunea ea „încântată”? Și de ce el îi scutura mâna ca un vânzător prea serviabil?

Tamani scoase un orar din buzunarul de la spate.

– Următoarea oră am engleză, cu doamna Cain. Poți să-mi arăți unde e clasa?

Oare sentimentul care o năpădi când auzi că nu aveau să fie în aceeași sală era ușurare sau dezamăgire?

– Desigur, spuse ea pe un ton vesel. E chiar la capătul coridorului. Își adună lucrurile încet, trăgând de timp, așteptând să se golească clasa. Apoi se aplecă spre el. Ce cauți aici?

– Te bucuri să mă vezi?

Ea încuviință și își permise un zâmbet.

El îi surâse la rândul lui, fără să-și ascundă bucuria. Laurel se simți mai încrezătoare, acum că știa că și el fusese nesigur.

– De ce...

Tamani clătină încet din cap și îi făcu semn spre coridor. Când ajunse aproape de ușă, o apucă de cot și o opri în loc.

– Ne vedem în pădurea din spatele casei tale după ore? Întrebă el pe un ton scăzut. Îți voi explica totul. Tăcu, apoi, cu o repeziciune neobișnuită, ridică mâna și o mângâie pe obraz. Laurel abia avu timp să înregistreze senzația că Tamani își băgă mâinile la loc în buzunare și ieși pe ușă.

– Tama... Tam? strigă ea, grăbindu-se să-l prindă din urmă. Stai să-ți arăt unde e clasa!

El zâmbi larg, apoi râse.

– Ei, hai! spuse el cu o voce abia auzită. Cât de nepregătit crezi că sunt? Știi școala asta mai bine decât tine. Îi făcu cu ochiul, apoi dispăru.

– Mamă, mamă! chițai Chelsea, repezindu-se la Laurel din spate și aproape smulgându-i degetele din strânsoarea lui David. Se proțăpi apoi chiar în fața ei. Tipul tău e coleg cu mine la engleză! Repede, până nu vine Ryan, zi-mi tot!

– Șșș! făcu Laurel, privind în jur. Dar nu-i asculta nimeni.

– E supersexy, spuse Chelsea. Toate fetele au fost cu ochii pe el. A, iar japonezul e în clasa mea la algebră, deși are doar cincisprezece ani. Când crezi că în școlile americane o să se afle că mai există și alte țări pe lume? Întrebă ea pe un ton poruncitor. Apoi tăcu și făcu ochii mari. O, Doamne, sper să nu strice statisticile!¹

David își dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

– Să știi că la fel gândesc toți ceilalți despre *tine*, spuse el.

¹ E vorba de curba lui Gauss, folosită în așa-numita notare normalizată, în care notele se stabilesc relativ la nivelul celorlalți elevi din clasă, (n.tr.)

– Uite ce-i, zise Laurel, trăgând-o pe Chelsea mai aproape, încă nu știu nimic. Trebuie să vorbesc cu el, bine?

– Dar pe urmă îmi spui totul, da? Întrebă Chelsea.

– Păi nu-ți spun mereu? o tachină Laurel zâmbind.

– Diseară?

– Mai vedem, răspuse Laurel, întorcând-o de umeri și împingând-o în direcția lui Ryan. Du-te!

Chelsea se întoarse și scoase limba la ea, apoi se agăță de brațul propriului prieten.

Laurel clătină din cap și se răsuci spre David.

– Un singur curs împreună nu e suficient, spuse ea pe un ton fals serios. A cui a fost ideea asta?

– Nu a mea, în mod sigur, spuse David.

Intrară în sală și se așezară în două bănci mai din spate.

După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, Laurel n-ar fi trebuit să fie surprinsă să-l vadă pe Tamani intrând la cursul lor de oratorie. David se încordă, dar apoi, când fostul ei protector alese o bancă din fața clasei, la câteva rânduri distanță, chipul i se destinse.

Avea să fie un semestru lung.

Capitolul 2

Oftând din greu, Laurel își trânti rucsacul pe blatul de bucătărie. Deschise frigiderul și-i examină conținutul, apoi se dojeni singură pentru atâtea tactici de amânare. Luă totuși o nectarină înainte să închidă ușa frigiderului, măcar ca să justifice faptul că o deschisese.

Se duse la intrarea din spate și se uită, așa cum făcea adeseori, la copacii dinapoia casei, căutând urme lăsate de zânele care locuiau deja acolo permanent. Uneori vorbea cu ele. Din când în când le dăduse chiar poțiuni și pudre defensive. Nu știa dacă santinelele le foloseau în vreun fel, dar măcar nu le refuzau. Se simțea împlinită când avea sentimentul că le ajută, mai ales pentru că faptul că trebuiau să o păzească pe ea le dăduse viețile peste cap.

Dar, dată fiind lipsa de activitate a trolilor în anul care trecuse, prezența lor acolo nici nu mai părea necesară. Într-un fel, Laurel ar fi vrut ca străjile să fie trimise acasă, deși știa că nu e indicat. Jamison o avertizase că trolii preferă să lovească atunci când prada e cea mai vulnerabilă, și experiențele trecute confirmaseră adevărul acestei afirmații. Fie că îi plăcea, fie că nu, probabil era mai bine ca santinelele să rămână la post, cel puțin deocamdată.

Laurel deschise ușa din spate și se îndreptă spre pâlcul de copaci. Nu era sigură unde anume trebuia să se vadă cu Tamani, dar nu se îndoia că el o va găsi, ca întotdeauna. Se opri în loc când îl văzu pe Tamani ieșind de după tulpina unui stejar pitic și azvârlindu-și un pantof din picior cu un gest violent. Stătea cu spatele la ea și își scosese deja tricoul. Laurel nu se putu abține să nu se holbeze la el.